

straffes saa haardt som det, Straffeloven betegner som uterligt Forhold. Vi have troet, at der dog er en Forskjel, og vi have foreslaaet at indskrænke Strafbarheden af usømmelig Tale eller Udsærd til det Tilfælde, at den er rettet imod en Kvinde eller et Barn, saaledes at den kan krænke Vedkommendes Blufærdighed. Vi have anset det for naturligt og rigtigt, at en Kvinde er beskyttet ved Loven mod at krænkes ved usømmelig Tale og Udsærd, fordi en saadan Udsærd overfor en Kvinde ligesom er en Fornærmelse imod hende, en Insult, imod hvilken hun kan fordrø Lovens Beskyttelse. Vi have endvidere troet, at det vil være rigtigt udtrykkelig at give Børn en Beskyttelse mod den Slags Raahed, som jo kan gjøre Indtryk paa et Barn og være skadelig for dets naturlige og sunde, iædelige Udvikling. Derimod have vi ikke anset det for nødvendigt at beskytte Mænd imod usømmelig Tale eller Udsærd. Straffeloven beskytter dem jo imod uterligt Forhold, men imod usømmelig Tale, hvorved der betegnes et noget mildere Begreb, have vi ikke anset en saadan Beskyttelse for nødvendig. Mænd kunne jo taale at høre en hel Del, inden Dreene gaa af dem, og vi have derfor ment, at de kunne nok værges sig selv saa meget, som det behøves, over for den Slags Angreb, om jeg saa maa kalde det. Der kan jo for en Mænd ikke siges at ligge noget egentligt Fornærmeligt deri, at en Mand bruger usømmelig Tale i hans Mærverelse. — Jeg nævnte før, at vi havde foreslaaet en mindre Straf for saadan usømmelig Tale eller Udsærd, idet vi have ment, at man kunde, i Stedet for som Straffeloven at straffe uterligt Forhold med Fængsel paa Bånd og Brød som Minimum, lade det være tilstrækkeligt at straffe saadan usømmelig Tale eller Udsærd med Fængsel, saaledes at man i graverende Tilfælde, hvor Usømmeligheden var paafaldende stor, eller hvor den Insult, der derved tilføies en Kvinde eller et Barn, er paafaldende grov, kan gaa til Bånd og Brød. Bånd og Brød er i og for sig en ikke ubetydelig Straf. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale disse to Vædringsforslag til det høie Things Vedtagelse.

Ordføreren (G. v. S.): Det høie Thing vil have set, at Udvalget ikke har fundet sig foranlediget til at stille Vædringsforslag til Indholdet af Forslaget, som det er vedtaget her ved anden Behandling, men kun har stillet Forslag til den Forandring i Titlen, som vel allerede burde have været stillet til anden Behandling, og som nemlig er en Konsekvens af, hvad der blev vedtaget ved anden

Behandling. Udvalget har ikke haft under Overveielse de Forslag, som ere stillede af 8 ærede Medlemmer til Vædring i Loven. De fremkom nemlig saa sent, at Udvalget ikke har haft Møde siden deres Fremkomst eller kunde have haft det, men Udvalget har haft under Overveielse en Henvendelse, der vil være omdelt til alle de Herrer, og som har været stilet til Regering og Rigsdagen fra en Række Mænd, Forsfattere og Boghandlere, nærmest i Anledning af det foreliggende Lovforslag, og de Overveielser, som Udvalget med Hensyn til denne Henvendelse har anstillet, og som ikke har ført det til at foreslaa Vædringsforslag, ville i Virkeligheden ogsaa indeholde de Grunde, hvorfor jeg ikke betvivler, at Udvalget ved at overveie de nys omtalte Vædringsforslag, vilde være kommet til et Resultat, der gif i samme Retning. Til en vis Grad og for en vis Del gaa nemlig disse Vædringsforslag i samme Retning, som den nys omtalte Henvendelse gaar. Jeg vil tillade mig noget nærmere at forklare, hvorfor Udvalget ikke har kunnet slutte sig til de Betragtninger — eller deraf tage Anledning til noget Vædringsforslag — som blev fremsat i denne Henvendelse til Regeringen og Rigsdagen. Disse Betragtninger, disse Grunde og Overveielser ville med det samme indeholde det Forsvar, som Udvalget stadig mener, at der er for Forslaget, saaledes som det er vedtaget.

Der er tre Punkter, saavidt jeg ser, fra hvilke denne Henvendelse angriber, om ikke Forslaget, som det er vedtaget, saa dog Forslaget, som det er forelagt, men: delsvis har jeg antaget, at i alt Væsentligt ville de Indvendinger, som Henvendelsen fremsætter mod det oprindelige Forslag, ogsaa ramme Forslaget som vedtaget, og for saavidt tror jeg ikke, det forandrer Sagen synderligt. Det ene Punkt, med Hensyn til hvilket der udtales Betænknelighed, er den Angivelse af strafbare Forhold, som findes i det oprindeligt fulgte Lovudkast. Der rettes en Kritik imod denne Affattelse, som ganske vist synes særlig rettet mod det Udtryk, hvormed det oprindelige Forslag havde betegnet det strafbare Forhold, nemlig dette, „at fremstille utugtige Handlinger eller bruge Ytringer“ o. s. v., idet Henvendelsen ved at udhæve Ordet „Handlinger“ synes at mene, at i det Udtryk ligger det Mislige i Betegnelsen af det strafbare Forhold. Hvis det nu i Virkeligheden var saaledes, var dertil at bemærke, at dette Udtryk er indgaaet i Forslaget, saaledes som det er vedtaget her ved 2den Behandling, og det kunde jo maasse altsaa siges, at derved var det afskødet; men jeg tror i Virkelig-